

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/10/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218474
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3812218474.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej, sudcu Mgr. Ivana Kubínyho a sudkyne JUDr. Gabriely Janákovcej v právnej veci navrhovateľa: C., s.r.o., so sídlom C. XX, H., IČO: 35 807 598, právne zastúpený Q. C., s.r.o., so sídlom K. 4, H., IČO: 36 864 421, proti odporcovi: G. M. - I. G. G. M., so sídlom F. T. XX, H., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 8C/148/2012 - 57 zo dňa 16. októbra 2013, jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa po vykonanom pojednávaní zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ voči odporcovi domáha náhrady majetkovej škody vo výške 4.181,86,- Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 836,37 Eur, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza spočívajúcom v prietahoch pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia v konaní o vymoženie peňažnej pohľadávky. Rozhodnutie, ktoré po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon č. 514/2003 Z.z.) a ustanoveniami § 44 ods. 2 Exekučného poriadku založil najmä na skutkovom základe vyplývajúcom z pripojeného spisu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 15Er/2172/2010. Z uvedeného spisu zistil, že navrhovateľ sa v procesnom postavení oprávneného domáhal vymoženia svojej peňažnej pohľadávky. Dňa 13.08.2010 bola Okresnému súdu Prievidza doručená žiadosť navrhovateľa o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. O predmetnej žiadosti rozhodol okresný súd uznesením č.k. 15Er/2172/2010-10 zo dňa 30.9.2010 tak, že žiadosť o udelenie poverenia zamietol z dôvodu neplatne uzavretej dohody o vyplnení zmenky, pričom toto rozhodnutie bolo potvrdené odvolacím súdom. Súd prvého stupňa tiež uviedol, že v predmetnej exekučnej veci nebolo zistené podanie sťažnosti na prietahy v konaní. Na základe takto zisteného skutkového stavu potom súd prvého stupňa uzavrel, že navrhovateľ nepreukázal splnenie ani jedného z predpokladov zodpovednosti za škodu. V prvom rade nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, pretože 15 dňová lehota stanovená § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vzťahovala iba na prípad vydania poverenia a nie na zamietnutie žiadosti, o ktorom nebolo potrebné rozhodnúť v tejto lehote. Ani rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ku ktorému došlo po 48 dňoch od podania žiadosti však podľa súdu prvého stupňa nepredstavuje zbytočné prietahy, ale naopak pre zložitost' posudzovanej veci rozhodnutie vydané v primeranej lehote. V ďalšom sa súd prvého stupňa zaoberal neexistenciou škody pre neprípustnosť vykonať exekučný titul z hľadiska porušenia práva na ochranu spotrebiteľa ako aj absenciou nesprávneho rozhodnutia, za ktoré považoval zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia navrhovateľ. O náhrade trov konania rozhodol podľa §142 ods. 1 O.s.p.

a úspešnému odporcovi náhradu trov nepriznal, pretože ju nežiadal. Súčasne nevyhovel návrhu na prerušenie konania z dôvodu vyčkania rozhodnutia Ústavného súdu SR k otázke zákonného sudcu, pretože o tejto otázke bolo rozhodnuté nadriadeným súdom a týmto rozhodnutím sa cítil súd prvého stupňa viazaný.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokolvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez

zbytočných prietáhov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby krajský súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

K odvolaniu navrhovateľa sa odporca písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správne.

Súčasne sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a jeho dôvody spočívajúce v nepreukázaní nesprávneho úradného postupu považuje za správne, vyčerpávajúce a pre rozhodnutie vo veci za dostatočné (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Súd prvého stupňa správne považoval lehotu 15 dní za lehotu stanovenú iba pre rozhodnutie o udelení poverenia a nie aj pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti a súčasne správne považoval rozhodnutie o zamietnutí žiadosti za vydané v primeranej lehote.

Zo strany súdu prvého stupňa nedošlo ani k odňatiu možnosti konať pred súdom, ktorú navrhovateľ vidí v pojednávaní v jeho neprítomnosti, pretože dôvod, ktorý pre odročenie uviedol navrhovateľ, teda že je potrebné vyčakať rozhodnutia o ústavnej sťažnosti podanej pre rozhodovanie vylúčeným sudcom, nemožno považovať za dôvod pre odročenie pojednávania tak ako to predpokladá ust. § 119 O.s.p. O námietke zaujatosti zákonného sudcu bolo právoplatne a vykonateľne rozhodnuté nadriadeným súdom v konaní 4NcC 649/2012 a 4NcC 11/2013 tak, že zákonná sudkyňa nebola vylúčená, a preto súd prvého stupňa nemal dôvod vyčkávať na ďalšie rozhodnutia súvisiace s otázkou zaujatosti. Z uvedeného dôvodu bolo správne aj jeho rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Nariadením pojednávania a riadnym poučením podľa § 120 ods. 4 O.s.p. súčasne súd prvého stupňa vytvoril navrhovateľovi možnosť uplatniť právo na kontradiktórny proces v plnom rozsahu, preto neobstoja odvolacie námietky navrhovateľa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam protistrany, dôkazom a sám navrhovať dôkazy. Ako bolo uvedené, navrhovateľ bez ospravedlňujúceho dôvodu túto možnosť nevyužil, keď sa pojednávania nezúčastnil bez toho, aby mal na to dôležité dôvody. Pokiaľ za tejto situácie nenavrhol pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania ďalšie dôkazy, ostali neskoršie dôkazné návrhy v odvolacom konaní prípustné iba za podmienok podľa § 205a ods. 1 O.s.p., ktoré však naplnené neboli. Pre vykonanie dôkazu znaleckým posudkom v odvolacom konaní, tak ako ho navrhoval navrhovateľ preto neboli splnené procesné podmienky a pokiaľ sa jedná o znalecký posudok o výške škody, bol by takýto dôkaz nadbytočný aj pokiaľ by bol procesne prípustný, pretože v prípade nepreukázania nesprávneho úradného postupu, ako jednej zo základných podmienok vzniku škody je otázka samotnej výšky škody bezpredmetná.

Rovnako odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nemá navrhovateľom vytýkané vady, keďže súd prvého stupňa riadne zdôvodnil, prečo rozhodnutie vydané so zisteným časovým odstupom od podania žiadosti o udelenie poverenia nepredstavuje nesprávny úradný postup spočívajúci v zbytočných prietáhoch v konaní.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu ani trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.